

یادداشت سر دبیر

حبيب يوسفزاده

هدیه فراقوش نشدنی

آغاز مهرماه، موعد تحویل سال فرهنگی ما و عید نوروز معرفت است. نکته قابل تأمل در این روزهای پرشور و شوق این است که بسیاری از بچه‌هایی که روی نیمکت‌های کلاس چشم به ما دوخته‌اند، برای هرچه زودتر سپری شدن این ایام و خلاص شدن از زندگی آکواریومی مدرسه، لحظه‌ها را می‌شمارند.

درست است که حالا گاهی به دلیل فشارهای زندگی یا تعبیر نشدن رویاهایمان ممکن است حسرت ایام کودکی را بخوریم، ولی یادمان نرفته است که در آن ایام چقدر برای بزرگ شدن بی‌تابی می‌کردیم!

بچه‌ها، به‌خصوص پس از دوران نوجوانی و بلوغ، تشنه بزرگی‌اند و گاهی مدرسه را حصاری نامرئی می‌بینند که بین آنان و دنیای بزرگ‌ترها فاصله انداخته است. دقت در رفتار بچه‌های شهری و روستایی نشان می‌دهد بچه‌های روستا که زودتر به نقش اجتماعی تعریف‌شده‌ای می‌رسند و از همان کودکی با وظایف جدی خود در دنیای بزرگ‌ترها آشنا می‌شوند، رفتارهای پخته‌تری دارند و حتی میل به پرخاشگری و عصیان در میان آنان کمتر به چشم می‌خورد. علت این تفاوت رفتار را می‌توان در میزان برآوردن میل طبیعی آنان برای ورود به دنیای بزرگ‌ترها دانست؛ هرچند واقعیت جامعه این است که فراهم کردن زمینه فعالیت‌های بزرگانه برای میلیون‌ها دانش‌آموز مقدور نیست. گویا در این عرصه با نوعی کاستی مواجهیم که اصلاح آن مستلزم تغییرات اساسی در سبک زندگی‌مان است.

حال نقش حساس ما در کسوت معلمی و شرایط فعلی این است که القای حس «بزرگی» را از شاگردانمان دریغ نکنیم و برای تأمین این نیاز مهارت کافی کسب کنیم. چه بسیار دیده‌ایم که احترام به شاگردی ضعیف و اعطای مسئولیتی هر چند کوچک به او، چه تحول چشمگیری در انگیزه او برای یادگیری به‌وجود آورده است.

بیا بید در این نوروز خجسته تعلیم و تربیت، سر کیسه عاطفه را برای دادن یک عیدی فراقوش نشدنی به بچه‌ها شل کنیم. ایجاد حس «بزرگی» در فرزندانمان هزینه‌ای ندارد. فقط کمی حوصله و تدبیر می‌خواهد.

یادمان باشد که بچه‌ها ممکن است درس‌هایی را که به آن‌ها داده‌ایم یکی دو سال بعد فراموش کنند، اما احساسی را که در آنان به وجود می‌آوریم، هرگز فراموش نخواهند کرد.

در اینجا ذکر دو نکته را لازم می‌دانم:

«وزارت بزرگ آموزش و پرورش در هفته‌های اخیر با تب و تاب تعیین وزیر مواجه بود و البته بخشی از این امر، ناشی از حساسیت ویژه‌ای است که موضوع تعلیم و تربیت دارد. ما در صفحه ۱۲ قدری به این موضوع کلیدی پرداخته‌ایم.

«وظیفه خود می‌دانم از استادام جناب آقای جعفر ربانی، سردبیر پیشین مجله رشد معلم، که اسوه علم و اخلاق هستند، به خاطر چندین سال تلاش خالصانه‌شان در غنی سازی این سرمایه معنوی، تقدیر و تشکر کنم. برای وجود شریف ایشان که همچنان منشأ خیر و برکت است، از خداوند منان سلامتی و توفیق روزافزون مسئلت می‌کنیم.

۸ | راز امید

داستانی در باره رنج‌های پنهان یک دانش‌آموز

۱۰ | نقشه راه آموزش و پرورش

گزارش رونمایی از برنامه درسی ملی

۱۲ | کلید تدبیر و قفل آموزش و پرورش

چکیده دیدگاه‌های رئیس‌جمهور محترم درباره مسائل آموزش و پرورش

ویرشنامه

۱۷ | جوجه را اول پاییز می‌شمارند!

نکاتی در باره مهارت‌های کلاس‌داری

۱۸ | آقا معلم

ماجراهای جالب و دنباله‌دار در دسره‌ای یک معلم تازه‌کار

۲۲ | رسم گربه‌کشی در روز اول

نگاهی طنزگونه و مصور به تدریس و کلاس‌داری

۲۴ | ما شروع کنیم یا بچه‌ها؟

میزگرد کارشناسان در باره ظرافت‌های رفتار با دانش‌آموزان

۲۸ | يك شروع متفاوت

ابتکارهایی برای تنوع بخشیدن به فضای تدریس

۳۰ | هر معلم سالی يك خاطره

نکته‌هایی در باره خاطر‌نویسی

۳۳ | حالا نوبت شماست

خاطره‌ای از اولین روزهای تدریس یک معلم جوان

۳۴ | زنگ‌لبخند

مجموعه‌ای متنوع از مطالب طنز

۳۸ | اضطراب تخته‌سیاه

نکاتی در باره فراخوانی بچه‌ها به پای تخته‌سیاه

۴۰ | عمل انسان در اشارات قرآنی

۴۲ | در چهار سوق ایده‌ها

۴۴ | معرفی کتاب

۴۵ | گلچین رشد

مروری بر فصل‌نامه‌های تخصصی رشد

۴۶ | يك سر و هزار درد

روش‌هایی برای تسکین سردرد

۴۷ | جدول

۴۸ | معلمی که درس نمی‌داد!

یادی از امیر حسین فردی، طایه‌دار ادبیات متعهد

